

Nr 133.

Ankom till riksdagens kansli den 2 maj 1930 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående utbetalande till förre detektivkonstapeln E. A. Clementz av viss ersättning.

Uti en inom andra kammaren av herr A. Vougt m. fl. väckt motion (nr 387) har hemställts, att riksdagen måtte medgiva, att till förre detektivkonstapeln Ernst Alfred Clementz må utbetalas ett belopp av 34 624 kronor 1 öre jämte fem procent årlig ränta därå från den 4 juni 1928, ävensom ytterligare ett belopp av 1 286 kronor 50 öre.

Vidare har uti en av *samma motionärer* väckt motion (nr 388) hemställts, att riksdagen måtte medgiva, att till Clementz må för ettvarvt av åren 1929 och 1930 utgå ett årligt understöd av 4 000 kronor, dock med avdrag för den inkomst, han kan för sistnämnda år erhålla i statens eller kommunal tjänst.

Båda dessa motioner hava remitterats till statsutskottet för förberedande behandling.

Till stöd för sin framställning i motionen nr 387 hava motionärerna anfört, bland annat, följande:

»Sedan kommandanten i Boden sommaren 1919 förklarad befattningen såsom fästningspoliskommissarie i Boden ledig till ansökan, har dåvarande detektivkonstapeln vid Malmö poliskår löjtnanten i reserven Ernst Alfred Clementz, vilken vid tillfället fullgjorde militärtjänstgöring vid Malmslätt och icke ägde tillgång till tjänstgöringsbetyg m. m., medelst telegram till kommandanten anmält sig såsom sökande till den sålunda ledigförklarade befattningen. Ansökningen innehöll begäran om åtta dagars anstånd med insändande av övriga handlingar, enär sökanden vore stadd å fältmarsch, samt inkom före ansökningstidens utgång till kommandanten. Den 2 september 1919 insände Clementz handlingar till komplettering av ansökningen, vilka kommo kommandanten tillhanda först efter det ansökningstiden utgått. Den 15 september 1919 utnämnde kommandanten, som ansåg Clementz' ansökning rätteligen gjord, denne att från och med den 24 samma september vara (ordinarie) poliskommissarie vid fästningspolispersonalen i Boden, samt utfärdade samtidigt fullmakt för denne å beställningen, med rätt att åtnjuta den lön och övriga förmåner, som enligt stat och författningar åtföljde densamma. Sedan Clementz erhållit kortare anstånd med dess tillträdande men samtidigt fått meddelande, att vidare uppskov ej kunde beviljas, tillträdde han beställningen den 13 oktober 1919.

Bihang till riksdagens protokoll 1930. 6 saml. 57 häft. (Nr 133—134.)

Kommandanten hade, härutinnan själv i god tro — och detta otvivelaktigt med en viss rätt — meddelat Clementz, att dennes utnämning vore definitiv. För övrigt hade kommandanten givetvis icke i annat fall utfärdat fullmakten för Clementz. Denne kunde icke erhålla någon längre tjänstledighet i Malmö från sin ordinarie tjänst såsom detektivkonstapel. Då han såsom utnämnd fästningspoliskommissarie lydde under krigslagarna och alltså var pliktig att på den av kommandanten givna ordern inställa sig till tjänstgöring i Boden, måste han taga avsked från sin befattning vid Malmö poliskår. Han gjorde också detta i den fulla och av kommandanten styrkta övertygelsen, att hans utnämning i Boden vore definitiv. Dessutom fick hans hustru, vilken innehade en anställning hos en firma i Malmö, avlönad med mellan 4 000 och 5 000 kronor årligen, samtidigt begärt entledigande.

Emellertid hade vissa Clementz' medsökande hos Kungl. Maj:t anfört besvär över hans utnämning. Genom beslut den 31 december 1919 — alltså 3 $\frac{1}{2}$ månad efter Clementz' utnämning — prövade Kungl. Maj:t, enär i vederbörande författning och i den kungörelse, varigenom beställningen i fråga ledigförklarats, jämväl föreskrivits, att ansökan till beställningen skolat åtföljas av tjänste- eller meritförteckning jämte vissa andra angivna handlingar, men Clementz, som *i laga tid* anmält sig såsom sökande till beställningen, *först efter ansökningstidens utgång* ingivit tjänsteförteckning jämte övriga av honom åberopade handlingar, samt vid sådant förhållande Clementz' ansökan icke bort komma under bedömande, lagligt att, med undanröjande av kommandantens beslut, visa målet åter för förnyad prövning av *övriga*, i vederbörlig ordning inkomna ansökningar. I och med detta Kungl. Maj:ts beslut, som grundade sig på rent formella — och även i sådant avseende kanske icke alltför hållbara — synpunkter, var Clementz utestängd från vidare konkurrens med övriga sökande, oaktat han, enligt vad handlingarna utvisa, var den till befattningen mest kompetente och skickade sökanden. — Kungl. Maj:ts beslut fattades på föredragning av dåvarande chefen för lantförsvarsdepartementet E. A. Nilson, vilken väl dock, med hänsyn till ärendets rent formellt-juridiska natur, endast anslutit sig till vederbörande departementstjänstemäns uppfattning. Att beslutet skulle komma att medföra så olyckliga följder, som sedan blev fallet, kunde då naturligen icke heller förutses.

Kommandanten lyckades hos Kungl. Maj:t utverka, att Clementz fick å förordnande uppehålla befattningen såsom fästningspoliskommissarie, tills densamma besattes med ordinarie innehavare. Sedan genom kungl. brev den 19 mars 1920 kommandanten »förständigats att utan obehövlig tidsutdräkt» utnämna ny fästningspoliskommissarie, skedde sådan åtgärd den 20 i sistnämnda månad.

Clementz stod nu utan anställning. Hans tjänst i Malmö var redan till-satt, och han kunde icke heller erhålla ens extra polisbefattning, då han överskridit den för antagande till polisman överskridna åldern.

Polismästaren i Malmö har i skrivelse den 27 augusti 1921 till arméförvaltningens civila departement meddelat, bland annat följande: »Rörande anställningen av polispersonal i Malmö finnes endast stadgat, att den antages av polismästaren på en månads uppsägning. Beträffande avgång från polis-mans befattning till annan tjänst har den praxis sedan åtskilliga år tillämpats, att polismannen erhåller avsked från och med den dag, han tillträder sin nya befattning. I förevarande fall tillgick så, att Clementz,

som den 15 september 1919 utnämndes till poliskommissarie vid fästningspolisen i Boden, den 20 september 1919 erhöll begärt avsked från polistjänsten härstädes från och med den 20 oktober 1919. Därest Clementz alltså skulle begärt någon längre tids ledighet, hade sådan, enligt vedertagen praxis, ej blivit honom beviljad. Yngve Schaar.

Clementz, som icke ägde någon förmögenhet utan tvärtom redan 1919 hade att dragas med studieskulder till ett belopp av närmare 15 000 kronor, nödgades nu taga anställning vid olika regementen under de närmaste åren mot en låg avlöning. Sedermera har han verkat såsom tulldetektiv, men är sedan den 1 januari 1929 utan anställning, enär hans sista tjänst indragits. Han har under åren sökt poliskommissariebefattningarna i sex samhällen, en stadsfiskalstjänst och diverse agenturer. I fråga om förstnämnda tjänster torde han hava blivit förbigången, enär hans meriter legat för långt tillbaka i tiden och han själv uppnått för hög ålder. Hans specialutbildning för polistjänst har å andra sidan medfört, att hans förutsättningar att slå sig fram genom enskild verksamhet icke varit stora, helst han saknat eget kapital.»

Sedan motionärerna härefter, till styrkande av att Clementz ådagalagt duglighet under sin tidigare tjänstgöring å olika verksamhetsområden, åberopat åtskilliga intyg, hava motionärerna vidare anfört följande:

»Under åren 1920—1928 (det sista året han hade anställning) hava Clementz' sammanlagda inkomster uppgått till omkring 29 000 kronor. Såsom fästningspoliskommissarie skulle han för samma tid hava lyft en avlöning på cirka 66 000 kronor. Hade han kvarstannat som detektivkonstapel i Malmö skulle han såsom sådan hava uppburit omkring 5 000 kronor om året, vartill kommit, att hustrun då kunnat behålla sin goda anställning och att Clementz jämväl bevarat sin befordringstur. Hustrun har under de sista åren varit sjuklig. Så har även tidvis varit förhållandet med sonen, som nu är sju år. Enbart för familjens sjukvård har Clementz måst utgiva omkring 5 000 kronor. Hans inkomster hava icke på långt när räckt till familjens underhåll och de för varje år snabbt växande skuldräntorna. Hans skuldsättning uppgår nu till närmare 50 000 kronor. En avsevärd del härav belöper på år 1929, då han varit arbetslös men med hänsyn till Stockholms rådhusrätts dom — som nedan skall närmare beröras — kunnat uppbringa viss kredit. Det måste te sig ytterst bittert för denne man att efter en lång och arbetsfylld bana nu stå utan arbete och utan större utsikter att erhålla för honom lämpligt sådant, medan han, vare sig han fått behålla tjänsten i Boden eller kvarstannat i sin anställning i Malmö, skulle hava befunnit sig i goda ekonomiska omständigheter och sannolikt varit helt skuldfri.

1928 uttog Clementz vid Stockholms rådhusrätt stämning å Kungl. Maj:ts och Kronan och yrkade, under åberopande av att Kungl. Maj:ts beslut, varigenom hans utnämning i Boden undanröjts, icke stått i överensstämmelse med gällande författningar, ersättning för den skada, han genom beslutet lidit. Rådhusrätten utlät sig genom dom den 5 september 1928 enhälligt sålunda: »Enär kommandanten i Boden genom en till Clementz utfärdad fullmakt utnämnd och förordnad Clementz att från och med den 24 september 1919 vara poliskommissarie vid fästningspolispersonalen med rätt att åtnjuta den lön och de övriga förmåner, som enligt stat och författningar åtföljde denna beställning, ävensom kungjort utnämningen å

kommendantsorder, som bragts till Clementz' kännedom, samt Clementz, som med hänsyn till vad sålunda förekommit varit pliktig vid laga ansvar att inställa sig i Boden för att utöva tjänsten, efter åtnjuten permission inträtt i tjänst den 13 oktober 1919 och sedermera under någon tid utövat befattningen, ty och som på grund härav och då utnämningen trätt i kraft såsom en av militär myndighet given befallning och i vart fall någon särskild tid för klagan över sådan utnämning icke funnes stadgad, vadan i förevarande fall utnämningens giltighet icke kunde antagas hava varit be-
tingad av laga kraft å beslutet, annat icke kunde anses än att Clementz efter inträdet i tjänst såsom poliskommissarie innehaft ordinarie anställning på staten för polispersonalen i Boden, och Clementz vid sådant förhållande icke kunnat avskedas eller eljest avföras ur rullorna annat än av särskilda i lag fastställda anledningar; alltså och då emellertid Kungl. Maj:t utan sådan anledning, som sålunda åsyftades, sedermera meddelat beslut, som föranlett, att Clementz från och med den 20 mars 1920 försatts ur tjänst, samt Kronan vid sådant förhållande icke kunde undgå att ersätta Clementz för den förlust i inkomst, som Clementz genom Kungl. Maj:ts ifrågavarande åtgärd lidit, och Kronan icke haft något att erinra mot storleken i och för sig av det av Clementz uti sådant avseende för tiden från och med den 20 mars 1920 till den 1 maj 1928 slutligen fordrade belopp å 34 624 kronor 1 öre, men Clementz i övrigt i målet framställda skadeståndsanspråk måste anses sakna fog, prövade rådhusrätten rättvist i så måtto bifalla Clementz' talan, att Kronan förpliktades att genast mot kvitto till Clementz utgiva 34 624 kronor 1 öre jämte fem procent årlig ränta därå från stämningdagen den 4 juni 1928, till dess betalning skedde; och skulle Kronan tillika ersätta Clementz' rättegångskostnader med skäliga ansedda 1 200 kronor jämte vad Clementz visade sig hava utgivit i lösen för rådhusrättens protokoll i målet.

Svea hovrätt, varest målet fullföljts, prövade emellertid i dom den 3 maj 1929 rättvist, att på anförda skäl, med ändring av rådhusrättens dom, ogilla Clementz' i målet förda talan.

Kungl. Maj:t i högsta domstolen, varest Clementz fullföljt sin talan, har genom dom den 1 februari 1930 utlåtut sig: »I målet är upplyst, att kommandantens i Boden beslut den 15 september 1919, varigenom Clementz utnämnts till poliskommissarie vid fästningspolispersonalen i Boden, blivit på anförda besvär undanröjt genom Kungl. Maj:ts beslut den 31 december samma år, samt att Clementz sedermera allenast varit förordnad att tills vidare intill dess tjänsten bleve med ordinarie innehavare besatt uppehålla densamma, vilket förordnande upphörde den 20 mars 1920, då annan person till tjänsten utnämndes.

Vid sådant förhållande och då Clementz icke kan därå att, innan Kungl. Maj:ts berörda beslut gavs, kommandanten för honom utfärdat fullmakt å tjänsten och inkallat honom till tjänstgöring, grunda rätt att ändock varda bibehållen vid de med tjänsten förenade löneförmåner,

samt även om det finge anses att kommandanten genom nämnda åtgärder eller i annat avseende förfarit felaktigt, Kronan i allt fall icke är ersättningsskyldig för Clementz därigenom tillskyndad skada,

prövar Kungl. Maj:t lagligt fastställa det slut, vari hovrätten stannat.

Härmed har högsta domstolen alltså fastslagit, att Kronan icke är till Clementz betalningsskyldig för den av honom lidna skadan. Det tillkommer icke oss att ingå på sakens juridiska sida. Vi vilja endast påpeka, att en framstående auktoritet på förvaltningsrättens område, professorn Robert

Malmgren i Lund, i målet för Clementz' räkning författat en skrift, vari han för sin del hävdar en motsatt uppfattning mot högsta domstolens nu tillkännagivna.

Högsta domstolen hänvisar emellertid indirekt Clementz att vända sig mot kommandanten. Av dess motivering framgår nämligen, att det icke finge anses utslutet, att denne vore ersättningskyldig på grund av felaktigt förfarande.

Härvid är att märka, att Clementz redan 1922 anmälde saken för militieombudsmannen under anhållan, att den eller de, som i saken gjort sig skyldiga till tjänstefel, måtte ställas under åtal. Militieombudsmannens resolution, given den 10 oktober 1922, är av följande lydelse: Av handlingarna framgick, att sedan kommandanten i Boden genom beslut den 15 september 1921 på ansökan utnämnt Clementz att vara poliskommissarie vid fästningspolispersonalen i Boden, men detta beslut genom besvär av andra sökande till tjänsten dragits under Kungl. Maj:ts prövning, Kungl. Maj:t den 31 december samma år, enär Clementz, som inom laga tid anmält sig som sökande till beställningen, först efter ansökningstidens utgång ingivit tjänsteförteckning jämte övriga av honom till stöd för ansökningen åberopade handlingar, samt vid sådant förhållande den av Clementz gjorda ansökningen icke bort vid beställningens tillsättande komma under bedömande, prövat lagligt att med undanröjande av överklagade beslutet visa målet åter till kommandanten för förnyad prövning av övriga i vederbörlig ordning inkomna ansökningar.

Som emellertid de av Clementz i ansökningen åberopade förhållanden innefattade upplysning jämväl rörande Clementz' frejd, värnpliktsförhållanden och övriga för tjänsten erforderliga kvalifikationer, fann M. O. kommandantens ovannämnda beslut, även om detsamma finge anses felaktigt, *icke* vara av beskaffenhet att kunna för kommandanten medföra ansvars- eller ersättningskyldighet.

I korthet sammanfattat är alltså läget det, att Clementz av kommandanten erhöll fullmakt på tjänsten såsom fästningspoliskommissarie. Såväl kommandanten som Clementz ansågo fullmakten bindande för Kronan, och häri torde de haft stöd av en åtminstone hittills fullständigt enig rättsuppfattning. Denna uppfattning vinner ytterligare stöd därav, att det vid tiden för utnämningen aldrig torde hava hänt, att på anförda besvär någon med den ifrågavarande jämförlig militär utnämning undanröjts av Kungl. Maj:t. Då Clementz vidare stod i ett tvångsläge därutinnan, att han såsom lydande under krigslagarna hade ådragit sig ansvar (och ett mycket strängt sådant) enligt strafflagen för krigsmakten, om han icke inställt sig till tjänstgöring efter permissionens utlöpande samt han å andra sidan icke kunde erhålla tjänstledighet från sin befattning i Malmö, lär vara uppenbart, att han i den föreliggande situationen handlat precis så som varje annan skulle hava gjort, d. v. s. inställde sig till tjänstgöring i Boden och tog avsked i Malmö. Att Kungl. Maj:t skulle undanröja utnämningen, därmed hade han — med hänsyn till fullmakten och kommandantens uttalanden — icke den ringaste anledning att räkna.

Rättskänslan måste alltså bjuda, att Clementz på det ena eller andra sättet får ersättning för de skador, han oförskyllt lidit genom utnämningens undanröjande — eller, om man så vill, genom att kommandanten försäkrat honom om utnämningens giltighet och i konsekvens härmed utfärdat full-

makten. Försöken att på rättslig väg få ut ersättningen av Kronan hava strandat genom Kungl. Maj:ts dom. Oss synes, med hänsyn till denna doms motivering, icke vara uteslutet, att högsta domstolen ogillat Clementz' talan på grund därav, att högsta domstolen ansett sig icke äga befogenhet att ingå i realprövning rörande lagligheten av ett utav Kungl. Maj:t i statsrådet fattat beslut. Är detta fallet, är det uppenbart, att Clementz varit rättslös mot Kronan.

På sätt framgår av militieombudsmannens ovan införda resolution den 10 oktober 1922 lärer någon utsikt för Clementz att utav kommandanten utfå ersättning för sina skador icke heller förefinnas, då militieombudsmannen ansett dennes förfarande, även om det vore felaktigt, icke vara av beskaffenhet att föranleda ersättningskyldighet.

Clementz är alltså genom myndigheternas (Kungl. Maj:ts och kommandantens) åtgärder utan egen skuld berövad sitt levebröd och står för närvarande inför fullständig ruin med en sjuklig hustru och en sjuårig son att försörja. Även om man kan hava den uppfattningen, att ingen bestämd ämbetsman kan lastas för att utvecklingen gestaltat sig på detta olyckliga sätt, och även om det är uppenbart, att från myndigheternas sida denna utveckling aldrig varit åsyftad, så måste man dock säga sig, att i förevarande fall, om någonsin, borde föreligga skyldighet för staten att träda hjälpsamt emellan åt en person, som kostat på sig en god utbildning för allmän tjänst och med heder tjänat det allmänna många år men som genom ett enda till sina konsekvenser ej genomtänkt och på rent formella grunder fotat Kungl. Maj:ts beslut i förening med idel olyckliga omständigheter i övrigt nu vid 43 års ålder måste se sitt liv nära nog förstört. Clementz verkar nu en bruten man. Utsikterna för honom att efter allt vad han genomgått slå sig fram på en ny bana äro icke stora. Och även om han skulle lyckas erhålla en tillfredsställande anställning, kan han aldrig på egen hand repa sig ur den ekonomiska misär, vari han genom ett oblikt öde råkat. För övrigt är givetvis hans nuvarande stora skuldbörda ett hinder för honom att erhålla anställning. Ett kraftigt och tillräckligt kraftigt handtag från det allmänna är här, om någonstades, motiverat. Sådant har givits i många andra fall, där omständigheterna icke varit på långt när så ömmande som i det föreliggande.

Oss synes, att den hjälp, som må komma Clementz till godo, bör beräknas till vad han skulle hava blivit berättigad till, därest Stockholms rådhusrätts dom blivit i de högre instanserna fastställd eller vunnit laga kraft. Genom denna dom tillerkändes Clementz 34 624 kronor 1 öre jämte fem procent årlig ränta därå från den 4 juni 1928, tills likvid skedde, ävensom ersättning för rättegångskostnaderna med 1 200 kronor jämte protokollslösen vid rådhusrätten, uppgående till enligt för oss företedda protokoll 86 kronor 50 öre. Rådhusrättens beräkning har skett efter grunder, som av Kronans ombud tillsordats såsom skäliga. Att även gottgörelse för rättegångskostnaderna tillerkännes Clementz synes oss skäligt, enär dels rättegången varit en naturlig följd av Kronans förfaringsätt mot Clementz, dels också den under rättegången förebragta utredningen ligger till grund för ärendets vidare bedömande.

De nämnda beloppen komme icke att oavkortat tillfalla Clementz, utan allt, eller så gott som allt, komme att gå till hans borgenärer. Men hjälpen skulle dock sätta Clementz i stånd att genom ett för borgenärerna antag-

ligt ackord något så när förnöja dem och därmed även resa sig ur sin misär och återställa det anseende, han tidigare haft som en ekonomiskt vederhäftig man. Han har från vänner och anhöriga rönt mycken välvilja och fått låna stora belopp. Särskilt efter Stockholms rådhusrätts dom och innan hovrättens dom fallit har därvid å ömse sidor räknats med, att lånen komme att återbetalas till fullo eller åtminstone så gott som till fullo. Det måste för Clementz och även för dem, som ekonomiskt bisträckt honom, kännas dubbelt hårt, att dessa förhoppningar gått över styr. Att märka är även, att vissa Clementz' anhöriga genom hans ruin skulle komma att själva drabbas av mycket stora ekonomiska svårigheter.

Att märka är emellertid, att om rådhusrättens dom blivit stående, Clementz skulle hava blivit även för framtiden berättigad till skadestånd, ty det skadestånd, rådhusrätten yttrat sig över, har icke avsett längre tid än till den 1 maj 1928. Såsom av det föregående framgår, är Clementz icke heller hjälpt med den föreslagna engångsersättningen. Det synes oss därför, som om staten, i konsekvens med rådhusrättens dom, borde bevilja Clementz ett årligt understöd för de närmaste åren, avsett att lindra svårigheterna för honom och hans familj att försörja sig och även att amortera återstående skulder. Detta understöd torde för närvarande böra begränsas till två år, 1929—1930, enär förhoppningarna icke torde böra uppgivas att Clementz skall kunna erhålla sådana inkomster, att understödet blir obehövt. Härjämte bör stadgas, att understödet ej bör utgå i den mån Clementz kan erhålla inkomster i statlig eller kommunal tjänst.»

Vidkommande motionen nr 388 hava motionärerna såsom motivering för det däri framställda förslaget åberopat innehållet i motionen nr 387.

Av den av motionärerna förebragta utredningen synes utskottet framgå, att Clementz utan eget förvållande genom vissa av vederbörande myndigheter vidtagna åtgärder kommit att bliva lidande och försatts i en sådan situation, att hans ekonomi blivit allvarligt rubbad. Även om Clementz' ersättningsanspråk gent emot Kronan genom Kungl. Maj:ts dom den 1 februari 1930 lämnats utan bifall, torde dock starka billighetsskäl kunna anföras för att någon gottgörelse lämnas Clementz för de förluster, som drabbat honom.

*Utskottets
yttrande.*

Utskottet har därför velat föreslå, att Kungl. Maj:t erhåller bemyndigande att, därest Clementz visar, att han träffat ackord med sina fordringsägare, till honom från anslaget till oförutsedda utgifter utbetala ett belopp av 20 000 kronor. Däremot kan utskottet icke finna skäl föreligga, att, såsom i motionen nr 388 föreslagits, bevilja Clementz ett årligt understöd för ett-vart av åren 1929 och 1930.

Utskottet hemställer,

- a) att riksdagen i anledning av herr Vougts m. fl. motion II: 387 må bemyndiga Kungl. Maj:t att under ovan angivna villkor från anslaget till oförutsedda utgifter till förre kommissarien vid fästningspolisen i Boden E. A. Clementz utbetala

ett belopp av 20 000 kronor såsom ersättning för vissa honom åsamkade förluster;

b) att herr Vougts m. fl. motion II: 388 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 2 maj 1930.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar S. H. Kvarnzelius, A. C. Lindblad, J. L. Widell, Olof Olsson, J. Nilsson i Malmö, C. P. V. Nilsson i Gränebo, N. J. M. Svensson i Kompersmåla, K. V. Rydén, E. A. Lundell, C. I. Asplund, C. G. V. Hammarskjöld och C. A. Carlsson i Gävle;

från andra kammaren: herrar A. Anderson i Råstock, A. Wiklund i Brattfors, C. R. Jansson i Falun, P. Nilsson i Bonarp, L. J. Carlsson-Frosterud, P. M. Olsson i Blädinge, A. Å:son Törnkvist i Karlskrona, B. F:son Holmgren, J. Olofsson i Diger-näs, O. Nilsson i Örebro, A. Danielsson och J. E. Andersson i Ovanmyra.

Reservation

av herr Törnkvist i Karlskrona.
